

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 3Svk/61/2022
Identifikačné číslo spisu: 2021200011
Dátum vydania rozhodnutia: 30. januára 2024
Meno a priezvisko: Mgr. Kristína Babiaková
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:2021200011.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD. v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o.z., so sídlom Rovniankova 14, P. O. BOX 218, 850 00 Bratislava, IČO: 31 820 174, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Senica, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Vajanského 17/1, 905 01 Senica, za účasti ďalších účastníkov konania: 1/ Farming technologie Slovakia, s.r.o., so sídlom Štefánikova 699, Senica, IČO: 47 126 272, 2/ Slovenský hodváb PLUS, s.r.o., so sídlom Továrenská 532, Senica 905 01, IČO: 45 480 583, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: OU-SE-OCDPK-2020/010959-002 zo dňa 13. novembra 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/3/2021-57 zo dňa 12. mája 2022, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh na prerušenie konania zamietá.
- II. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- III. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.
- IV. Ďalším účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania

1. Mesto Senica ako špeciálny stavebný úrad pre miestne a účelové komunikácie podľa § 3a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej ako „cestný zákon“) a § 120 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej ako „Stavebný zákon“) na návrh Farming technologie Slovakia, s.r.o. (ďalej ako „ďalší účastník 1“) vydal stavebné povolenie č. OVŽPaD/JO/2020/939 zo dňa 26. júna 2020 (ďalej ako „rozhodnutie stavebného úradu“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) na stavbu „Aquaponická farma Senica, SO 08 komunikácie a spevnené plochy“ (ďalej ako „stavba“).

2. Na základe odvolania žalobcu (v postavení zainteresovanej verejnosti) žalovaný rozhodnutím č.: OU-SE-OCDPK-2020/010959-002 zo dňa 13. novembra 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. Žalovaný poukázal na to, že žiadna z pripomienok žalobcu nevyžadovala premietnutie do podmienok stavebného povolenia predmetnej stavby a postupom stavebného úradu preto neboli porušené záväzné podmienky rozhodnutia zo zisťovacieho konania. K námietke žalobcu, že nebol prizvaný ako účastník stavebného konania, žalovaný uviedol, že začatie stavebného konania bolo oznámené účastníkom konania a dotknutým orgánom verejnou vyhláškou zákonným spôsobom - vyvesením na úradnej tabuli ako aj na webovom sídle mesta a tiež na centrálnej úradnej elektronickej tabuli po dobu 15 dní. Prijatím odvolania žalobcu, ktoré bolo predmetom odvolacieho správneho konania, stavebný úrad odvolateľa nevyhlásil z okruhu účastníkov konania a v zmysle § 59 ods. 1 písm. c) Stavebného zákona ho považoval za účastníka stavebného konania. K vecným námietkam žalobcu konštatoval, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný týmto nemohol vyhovieť, pretože tieto podmienky sa netýkajú stavby „Aquaponická farma Senica, SO 08 komunikácie a spevnené plochy“, ale zasahujú do iných objektov stavby „Aquaponická farma Senica“, ktoré sú povolené iným stavebným úradom.

II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“) a žiadal, aby správny súd zrušil tak rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu.

5. Žalobca v žalobe namietal, že hlavným záujmom konajúcich úradov bolo legitimovať v rozpore s právnymi predpismi realizáciu stavby v prospech ďalšieho účastníka 1), a to aj napriek tomu, že neboli overené vplyvy na životné prostredie. Tiež rozporoval, že prvostupňový správny orgán s ním nekonal ako s účastníkom konania, v dôsledku čoho si žalobca nemohol uplatniť pripomienky a námietky. Poukázal na to, že už táto skutočnosť, že žalobca nebol účastníkom stavebného konania, znamenala, že si nemohol uplatňovať svoje procesné práva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie zo zisťovacieho konania, ktoré vo výroku obsahovalo podmienku - podrobne sa zaoberať pripomienkami dotknutej verejnosti a opodstatnené požiadavky, ktoré majú oporu v zákone zväžiť a zohľadniť v dokumentácii stavby pre územné konanie a pri povoľovaní činnosti podľa osobitných predpisov.

6. Ďalej namietal, že došlo aj k porušeniu jeho práva efektívne hájiť svoje záujmy podľa § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Správny poriadok“) v kombinácii s Aarhurským dohovorom tým, že orgán verejnej správy mu v rozpore s § 63 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon EIA“) neumožnil zúčastniť sa konzultácie.

7. Žalobca poukázal na to, že v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu zadefinoval svoje environmentálne záujmy a naznačil, akým spôsobom ich navrhuje riešiť, zadefinoval jednotlivé zložky životného prostredia, ako aj zákonné normy, ktoré sa na ich ochranu využívajú a rozsah ním požadovanej aplikácie nielen v zisťovacom konaní, ale aj v nadväzujúcich povoľovacích konaniach dodajúc, že svojimi návrhmi naznačil konkrétne opatrenia, o ktorých sa domnieva, že majú prispieť k naplneniu týchto environmentálnych záujmov.

8. S poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža/15/2011 a sp. zn. 10Sžso/79/2015 namietal, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne a zákonné náležitosti na formu a obsah odôvodnenia rozhodnutia. Tiež tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, keďže neobsahuje žiadnu relevantnú argumentáciu týkajúcu sa nedoručenia kópie spisov žalobcovi.

9. Správny súd rozsudkom č. k. 20S/3/2021-57 zo dňa 12. mája 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

10. Správny súd k námietke žalobcu, že nebol účastníkom stavebného konania, uviedol, že toto bolo oznámené účastníkom konania verejnou vyhláškou dňa 1. júna 2020 zákonným spôsobom, a to vyvesením na úradnej tabuli, na webovom sídle mesta a tiež na centrálnej úradnej elektronickej tabuli po dobu 15 dní, teda bolo oznámené aj žalobcovi. Poukázal na to, že prijatím odvolania zo strany žalobcu, stavebný úrad žalobcu nevyhlásil z okruhu účastníkov konania a v zmysle § 59 ods. 1 písm. c) Stavebného zákona ho považoval za účastníka stavebného konania. Prvostupňový správny orgán sa však nestotožnil s uplatňovanými pripomienkami žalobcu ako odvolateľa, keďže ich považoval za neopodstatnené a netýkajúce sa povoľovanej stavby. Doplnil, že dotknuté orgány zaslali k

predloženému zámeru kladné stanoviská, resp. nemali k predloženému zámeru žiadne pripomienky. Ani podľa správneho súdu z podaného odvolania žalobcu nevyplývajú žiadne konkrétne negatívne vplyvy na životné prostredie v danej lokalite, ktoré by vznikli v procese navrhovanej činnosti.

11. Správny súd poukázal tiež na to, že žalobca pri rozličných investičných zámeroch podáva námietky a žaloby, ktoré sú viac menej obsahovo totožné, nereagujúce na špecifiká jednotlivých investičných zámerov a špecifiká oblastí, v ktorých sa majú tieto realizovať. Doplnil, že táto činnosť žalobcu môže byť posudzovaná aj na hranici toho, že ide o účelové konanie, ktorého cieľom nie je poukazovať na negatívne vplyvy na životné prostredie, ale ide o osobný zámer žalobcu, kde chýba akýkoľvek verejný záujem.

12. Podľa správneho súdu nedošlo preskúmanými rozhodnutiami k porušeniu žalobcom namietaných skutočností, keďže správne orgány ďalšiemu účastníkovi 1) jednoznačne určili podmienky, ktoré je povinný rešpektovať pri vykonávaní samotnej navrhovanej činnosti a ktoré vyplynuli z doručených stanovísk jednotlivých dotknutých orgánov štátnej správy. Ako nedôvodnú tiež vyhodnotil námietku žalobcu, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, resp. rozhodnutia žalovaného, je nedostatočné.

III. Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

13. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie. Tiež žiadal prerušiť konanie a adresovať prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie.

14. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti objasňuje dôležitosť ochrany životného prostredia, ako aj dôležitosť svojej činnosti, pričom poukazuje na to, že antikampaň vlády Slovenskej republiky prostredníctvom ministra hospodárstva smerovala k popretiu práv sťažovateľa a bola útokom na právnu ochranu životného prostredia. Vyjadril presvedčenie, že v dôsledku politickej antikampane štátne orgány nesprávne a v rozpore s eurokonformným výkladom aplikujú jednotlivé ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa ochrany životného prostredia. Namietal, že tento naratív prevzal aj správny súd a akceptoval ho ako východisko, čo je v rozpore so základnými zásadami spravodlivosti a požiadavkou na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

15. Sťažovateľ sa v ďalšej časti kasačnej sťažnosti venuje inštitútu zneužitia práva, pri ktorom poukazuje na zmenu rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Trnave od júla 2021, kedy mal začať rozhodovať o odmietnutí správnych žalôb sťažovateľa ako aj o ich zamietnutí, a to v domnienke zneužitia práva. Sťažovateľ poukázal na to, že samotná všeobecnosť pripomienky nemôže byť spájaná so zneužívaním práva. Závery Krajského súdu v Trnave o zneužití práva sa mu javia ako účelové ohýbanie práva s cieľom realizovať politickú objednávku ministerstva hospodárstva. V kontexte zmeny rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Trnave sťažovateľ komunikoval domnienky nielen o zaujatosti tohto súdu, o ohýbaní práva z jeho strany, ale aj o diskriminačnom prístupe k sťažovateľovi a slabej odôvodnenosti rozhodnutí tohto súdu. Sťažovateľ následne citoval nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky k účelu správneho súdnictva (ako napr. II. ÚS 522/2021 či II. ÚS 107/2019).

16. V súvislosti s vecným vyhodnotením žalobných námietok sťažovateľa zo strany správneho súdu, sťažovateľ naďalej namietal, že nebol účastníkom stavebného konania. Rovnako tvrdil, že povolená stavba má priamy súvis so všetkými stavbami zámeru „Aquaponická farma Senica“ a nie je možné rozkúskovaním stavebných prác na jednotlivé celky obísť povinnosti ustanovené v rozhodnutí zo zisťovacieho konania s tvrdením, že nemajú súvis s posudzovaným stavebným objektom. Podľa sťažovateľa sa tiež druhostupňový orgán vôbec nevysporiadal s jednotlivými bodmi v jeho stanovisku. Namietal aj formalistický prístup správneho súdu k jeho námietkam.

17. Na záver sťažovateľ navrhoval prerušiť konanie a v súvislosti s inštitútom zneužitia práva navrhol položiť nasledovné otázky:

a) či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa je zneužívaním práva, ktoré priznáva smernica EIA verejnosti,

b) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu k podaniu odvolania je v súlade so smernicou EIA,

c) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu ku rozdeľovaniu stavebných prác do viacerých stavebných konaní za účelom obmedzovania práva verejnosti je v súlade so smernicou EIA.

18. Žalovaný a ďalší účastníci sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

19. Po predložení veci kasačnému súdu bola vec sp. zn. 3 Svk 61/2022 pridelená do senátu 3 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zložení JUDr. Katarína Benczová, Mgr. Kristína Babiaková a JUDr. Zuzana Šabová, PhD. Sudkyňa Mgr. Kristína Babiaková bola určená ako sudkyňa spravodajkyňa. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 5 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa § 27a písm. A štvrtej časti rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júna 2023 bola predmetná vec prerozdelená do senátu 8 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo veci konal a rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku.

IV. Posúdenie kasačného súdu

20. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Úlohou kasačného súdu v predmetnej veci bolo posúdiť otázky, (i) či bolo porušené právo sťažovateľa na účasť v posudzovanom stavebnom konaní, (ii) či správny súd náležite vyhodnotil námietku sťažovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, (iii) či boli porušené práva sťažovateľa v súvislosti s inštitútom zneužitia práva a (iv) či boli porušené predpisy na ochranu životného prostredia samostatným stavebným konaním v posudzovanej veci.

22. V úvodnej časti kasačnej sťažnosti sťažovateľ predostrel všeobecné tvrdenia o antikampani vlády Slovenskej republiky proti sťažovateľovi, v ktorej dôsledku dochádza k nesprávnej aplikácii právnych predpisov upravujúcich ochranu životného prostredia orgánmi štátnej správy Slovenskej republiky. Uvedené tvrdenia boli veľmi všeobecné a sťažovateľ ani nekonkretizoval, aké ustanovenia mali byť podľa neho nesprávne aplikované v prejednávacom prípade, nešpecifikoval ani aké právne posúdenie pokladá za nesprávne a v čom spočíva takáto nesprávnosť (§ 440 ods. 2 SSP). Kasačný súd preto námietku údajnej negatívnej kampane proti sťažovateľovi vyhodnotil ako nedôvodnú.

23. Sťažovateľ v nasledujúcej rozsiahlej časti kasačnej sťažnosti poukazoval na rozhodovaciu činnosť súdov týkajúcu sa inštitútu zneužitia práva. Kasačný súd v súlade s názorom sťažovateľa potvrdzuje, že v kontexte ústavou a úijným právom garantovaného práva účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch týkajúcich sa životného prostredia má byť tento inštitút využitý len výnimočne, ak je nad všetku pochybnosť jasné, že žiadateľ svoje právo zneužíva. Aplikácia zneužitia práva má byť teda riešením ultima ratio, t. j. poslednou a krajnou možnosťou. V súvislosti s kasačnou sťažnosťou sťažovateľa však musí kasačný súd konštatovať, že s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci vyhodnotil časť podanej kasačnej sťažnosti, v ktorej sa žalobca venoval výkladu inštitútu zneužitia práva a bližšie šikanóznemu výkonu práva, za nedôvodnú. Otázka zneužitia práva bola totiž správnym súdom v napadnutom rozsudku spomenutá len okrajovo a vôbec nebola dôvodom či podkladom pre prijatie záverov správneho súdu. Správny súd rozhodnutie žalovaného riadne preskúmal v súlade so žalobnými námietkami sťažovateľa. Opak ani sťažovateľ netvrdil. Správny súd neodmietol správnu žalobu postupom podľa § 98 ods. 1 písm. h) v spojení s § 28 a § 5 ods. 12 SSP z dôvodu, že táto má zjavne šikanózný charakter, prípadne sa ňou sleduje zneužitie práva. V predmetnej veci správny súd správnu žalobu sťažovateľa meritórne prejednal a ako nedôvodnú ju zamietol s tým, že dôvod zamietnutia správnej žaloby primárne spočíval vo vecnej neopodstatnenosti jednotlivých žalobných bodov sťažovateľa.

24. V súvislosti s kasačnou námietkou sťažovateľa, že boli porušené jeho práva účasti v posudzovanom stavebnom konaní, kasačný súd uvádza, že v predmetnej veci ide o stavebné konanie na líniovú stavbu podľa § 139 ods. 3 písm. b) Stavebného zákona (komunikácia). Stavebný zákon pri líniových stavbách upravuje odlišný postup pri oznamovaní začatia stavebného konania v porovnaní so všeobecným stavebným konaním (ktoré sa netýkajú líniových stavieb a nespĺňajú podmienky na doručenie verejnou vyhláškou podľa § 36 ods. 4, § 61 ods. 4 Stavebného zákona a § 26 Správneho poriadku). Stavebný úrad oznamuje začatie stavebného konania na líniovú stavbu účastníkom stavebného konania verejnou vyhláškou (§ 61 ods. 4 Stavebného zákona). Táto právna úprava zakotvená v § 61 ods. 4 Stavebného zákona je špeciálnou úpravou k všeobecnej právnej úprave uvedenej v § 61 ods. 1 Stavebného zákona. V tomto prípade sa použije zásada lex specialis derogat legi generali, t. j. špeciálny zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie. Preto začatie stavebného konania o umiestnení líniovej stavby stavebný úrad oznamuje účastníkom formou verejnej vyhlášky a nie dorúčením do vlastných rúk podľa § 61 ods. 1 Stavebného zákona.

25. Na tomto mieste kasačný súd konštatuje, že doručovanie písomností verejnou vyhláškou predstavuje štandardný spôsob doručovania umožňujúci primeraným spôsobom riešiť napätie medzi povinnosťou orgánu verejnej správy oznámiť oprávneným subjektom relevantné údaje v konaní a požiadavkou zabezpečiť plynulý priebeh konania elimináciou rizika jeho zablokovania v dôsledku objektívnej alebo subjektívnej nemožnosti doručenia veľkému počtu osôb v primeranom časovom rozpätí alebo v dôsledku absencie aktuálnych údajov o mieste ich pobytu (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 22/06 z 1. októbra 2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo 125/2009 z 21. januára 2010).

26. Aplikujúc tieto východiská na prípad sťažovateľa, tento bol spolu s ostatnými účastníkmi konania oboznámený so začatím stavebného konania verejnou vyhláškou dňa 1. júna 2020 zákonným spôsobom, a to vyvesením na úradnej tabuli, na webovom sídle mesta Senica a tiež na centrálnej úradnej elektronickej tabuli po dobu 15 dní, a toto oznámenie bolo dňa 16. júna 2020 z úradnej tabule mesta Senica v súlade so zákonom aj zvesené. Kasačný súd preto konštatuje, že sťažovateľ bol riadne oboznámený so začatím stavebného konania, tohto sa mohol zúčastniť a vzniesť pripomienky, preto nedošlo k porušeniu jeho práva na účasť v povoloňavacom konaní a ani k porušeniu predpisov týkajúcich sa ochrany životného prostredia.

27. V kasačnej sťažnosti ďalej sťažovateľ tvrdil, že nie je možné obísť povinnosti ustanovené rozhodnutím v zisťovacom konaní tak, že sa jednotlivé stavby zámeru „Aquaponická farma Senica“ rozdelia na samostatné stavebné konania. Aj uvedenú námietku sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. Kasačný súd poukazuje jednak na to, že sťažovateľ neuvádza, aké konkrétne ustanovenia zákonov alebo iných právnych predpisov mali byť samostatným stavebným konaním na komunikácie a spevnené plochy porušené a z toho dôvodu považoval námietku sťažovateľa za nekonkrétnu. Ak sťažovateľ poukazuje na to, že na celý zámer sa konalo len jedno zisťovacie konanie, táto povinnosť a zákaz tzv. salámovej metódy, teda triedenia zámerov na samostatné stavby, vyplýva priamo zo zákona EIA (povinnosť vyhodnotiť celkové kumulatívne a synergické vplyvy celého zámeru podľa § 29a zákona EIA, napr. rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-142-07, bod 44). Takáto povinnosť však už nie je stanovená pre územné a ani stavebné konanie. Naopak, vzhľadom na to, že v posudzovanej veci ide o stavbu špeciálnu - komunikácie, v zmysle § 120 ods. 1 Stavebného zákona o tomto stavebnom objekte rozhoduje špeciálny stavebný úrad v samostatnom konaní. Rozhodovanie v samostatných konaniach o jednotlivých typoch stavieb zámeru (napr. vodné stavby, pozemné stavby) je tak plne v súlade so Stavebným zákonom, ak napr. nepodlieha tzv. integrovanému povoloňavaniu podľa zákona č. 39/2013 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia, čo však nie je posudzovaný prípad.

28. Konštatované samostatné rozhodovanie o jednotlivých typoch stavieb však samozrejme nezabavuje navrhovateľa a správne orgány povinnosti postupovať podľa podmienok stanovených v rozhodnutí zo zisťovacieho konania podľa § 29 ods. 13 zákona EIA, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie. V preskúmanom prípade sťažovateľ namieta, že boli „obídené“ podmienky zo zisťovacieho konania, ale vôbec bližšie nešpecifikuje, ktoré z podmienok mali byť nesplnené alebo porušené. Kasačný súd už sťažovateľovi opakovane prízvukoval, že v kasačnom konaní je viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti (§ 453 SSP). Obsah jeho prieskumu je v posudzovanej veci tak striktné vymedzený dôvodmi nezákonnosti uplatnenými sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Kasačný súd nie je oprávnený dôvody kasačnej sťažnosti rozširovať alebo za sťažovateľa dopĺňať. Preto všeobecne uvádza, že samotným rozkúskovaním stavieb na samostatné stavebné konania nedošlo k porušeniu povinností stanovených v rozhodnutí zo zisťovacieho konania, ako sa domnieva sťažovateľ. Uvedený postup práve naopak ustanovenie § 140c ods. 1 Stavebného zákona priamo predpokladá.

29. Ak však mal sťažovateľ záujem poukázať na povinnosť vyplývajúcu z rozhodnutia zo zisťovacieho konania, aby sa príslušné orgány vysporiadali s pripomienkami zainteresovanej verejnosti, kasačný súd mal v zhode so správnym súdom za preukázané, že žalovaný sa so všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní riadne vysporiadal na str. 20 až 24 rozhodnutia žalovaného. Z rozhodnutia je zrejмый skutkový stav, sú tam uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako bola použitá správna úvaha pri hodnotení predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal so zásadnými návrhmi a námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti

bližšie nešpecifikuje, s ktorými jeho námietkami sa žalovaný nevysporiadal, kasačný súd túto námietku aj z toho dôvodu vyhodnotil ako nedôvodnú.

30. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky kasačný súd uvádza, že návrh na začatie prejudiciálneho konania predstavuje dialóg medzi súdmi a jeho začiatok závisí výlučne od toho, ako vnútroštátny súd posúdi relevantnosť a potrebu takéhoto návrhu (rozsudky zo 16. decembra 2008, *Cartesio*, C210/06, Zb. s. I9641, bod 91, a zo 9. novembra 2010, *VB Pénzügyi Lízing*, C137/08, Zb. s. I10847, bod 29). V posudzovanej veci kasačný súd konštatuje, že sám nevzhladol potrebu predloženia prejudiciálnej otázky. Zo strany sťažovateľa sa prvá nastolená otázka týkala inštitútu zneužitia práva, ktorý ale nebol jedným z dôvodov, na ktorých by bolo postavené rozhodnutie správneho alebo kasačného súdu, preto položenie tejto otázky nemohlo ovplyvniť rozhodnutie v prednávanej veci. Druhá navrhovaná otázka bola nekonkrétna, sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené a aplikované v danej veci. V súvislosti s treťou otázkou, ktorá sa týka samostatných stavebných konaní, na túto otázku už kasačný súd odpovedal v bodoch 27 a 28 tohto rozsudku, pričom táto sa týka aplikácie noriem vnútroštátneho právneho poriadku a nemá presah do unijného práva (na rozdiel od konania EIA). Za týchto okolností kasačný súd dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie v režime článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

I. Záver

31. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu považuje za vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci a nezistil ani procesné vady, ktoré by mali za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

32. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a § 168 SSP, keď žalobca (sťažovateľ) bol v konaní pred kasačným súdom neúspešný a u žalovaného nezistil mimoriadne dôvody, pre ktoré by mu malo byť spravodlivo priznané právo na náhradu trov konania. Ďalším účastníkom konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal právo náhradu trov konania, keďže im nebola súdom v kasačnom konaní uložená žiadna právne vynútiteľná povinnosť.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.